

@ABDOLKARIM_118

منبر مکتوب

میلاذ امام هادی علیه السلام

۲۳/۴/۱۴۰۱

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين و صلى الله على سيدنا و نبينا محمد و آله الطاهرين

عرض تبریک و تهنیت دارم به مناسبت ایام جشن و سرور عید قربان تا عید سعید غدیر خم و میلاذ مبارک امام هادی علیه السلام.

قبل از شروع بحث بر خودم لازم می دانم این نکته را محضر عزیزان عرض کنم، امام هادی بر شیعیان حق بالایی دارد و آن حق هم "امام شناسی" است که از طریق حضرت در اختیار ما قرار گرفته است، معمولا همه ی ما امام هادی را با زیارت *جامعه کبیره* می شناسیم، زیارتی که الحق یک دور کامل و جامع امام شناسی است، اما قابل توجه اینکه حضرت یک *زیارت غدیریه* هم دارند، این زیارت هم زیارت جامعی در امام شناسی و خاصه معرفی وجود مقدس امیرالمومنین است. وقتی حضرت را به اکراه از مدینه به سمت سامرا می بردند حضرت در نجف کنار قبر جدشان علی ابن ابی طالب به مناسبت عید غدیر این زیارت را خواندند و به شیعیان تعلیم دادند. لذا امام شناسی ما مدیون کلمات اهل بیت خاصه امام هادی است. اتفاقا تقارن میلاذ امام هادی و ایام

عید غدیر تقارن مبارکی است که باید همه ما در روز عید غدیر متوسل به زیارت غدیریه امام هادی بشویم و از این دریای نور نهایت بهره را ببریم.

اما بحثی که امشب محضر شما هستیم شرح یکی از کلمات امام هادی است.

مستحضرید که رعایت اخلاق وظیفه همگانی و همیشگی است، ما مامور به رعایت اخلاق در همه شرایط هستیم ولی گاهی برخی از اخلاقیات و برخی از موقعیت ها رعایت اخلاق را بیشتر می طلبد.

به عنوان مثال همه ی اخلاق حسنه خوب اند ولی توجه به *حلال خوری* و ترک لقمه شبهه‌ناک یکی از اصول مهم و تاثیر گذار است. نگاه به نامحرم بد است ولی لقمه ی حرام قدرت تخریبش خیلی بیشتر از آن است.

یا به عنوان مثال حسن خلق در همه جا پسندیده است ولی این اخلاق در رابطه با والدین جایگاه مهمتری پیدا میکند و باید بیشتر به آن اهتمام داشته باشیم.

یکی از لوازم زندگی اجتماعی معاشرت و گفتگو با مردم است. این جامعه گاهی جامعه کوچکی به نام خانواده است و گاهی جامعه بزرگتری به نام شهر و کشور است. طبیعی است که همه ی افراد جامعه اتحاد فکر و نظر نداشته باشند و در مسائل سیاسی و اجتماعی و علمی با هم اختلافاتی داشته باشند، این امر طبیعی است ولی کیفیت مواجهه با اختلافات نیازمند تعلیم و آموزش است، درگیری و نزاع و گفت و شنودهای تند و عصبی به هیچ وجه طبیعی نیست.

امروزه با توجه به شرایط خاصی که از جهت فرهنگی و اقتصادی بر کشور حاکم است تعارضات و گفتگوها نیز گاهی بالا میگیرد و هیچ راهی نداریم مگر آداب مناظره و مذاکره و گفتگو را از آل الله کسب کنیم و این آداب را به عنوان اخلاق دائمی خودمان قرار دهیم.

رعایت آداب گفتگو همیشه خوب است ولی در این شرایط خاص مهمتر است، لازم تر است.

یکی از آداب و اخلاق گفتگو ترک *"مراء"* و *"جدال"* است، ما باید یاد بگیریم در امور اختلافی (ولو اینکه حق هم با ما باشد) پا در وادی جدال نگذاریم که از مرزهای اخلاق عبور کرده ایم و اینجاست که باید گفت *هدف وسیله را توجیه نمی کند*. اثبات حق از راه باطل نمیشود

برای اینکه بحث ملموس تر بشود مثالی بزنیم، در سطح جامعه شاید شما با عده ای در مورد مسائل سیاسی اختلاف نظر دارید، این اختلاف هم اختلاف قابل اغماض و چشم پوشی نیست مثلا در مورد اصل ولایت فقیه یا شخص رهبری کسی با شما اختلاف نظر اساسی دارد. خب راه مواجهه با این اختلاف چیست؟

چگونه باید وارد میدان مذاکره شد؟

بحث دقیقا همینجاست

مرحوم مجلسی در بحار شریف از محضر امام هادی روایت نقل میکنند که حضرت فرمود:

الْمِرَاءُ يُفْسِدُ الصِّدَاقَةَ الْقَدِيمَةَ

وَ يَحِلُّ الْعُقْدَةَ الْوَثِيقَةَ

وَ أَقْلٌ مَا فِيهِ أَنْ تَكُونَ فِيهِ الْمُغَالَبَةُ،

وَالْمُغَالَبَةُ أَسُّ أَسْبَابِ الْقَطِيعَةِ.

(مراء دوستی دیرین را از بین می برد و پیمانهای محکم و مطمئن را نیز بر هم می زند و کمترین اثر آن، کشمکش و نزاع است و نزاع، اصلی ترین سبب جدایی است.)

مراء در معنای خودمانی‌اش یعنی لجاجت و تعصب داشتن بر حرف خودت،

بگویی: حرف همین است و جز این نیست.

مراء یعنی خودت را عقل کل حساب کنی و دیگران را نادان، از موضع بالا با دیگران حرف بزنی و دنیال به کرسی نشاندن حرف خودت باشی.

نکته دقیق است، گاهی انسان تعصب و غیرت دینی دارد، برای به کرسی نشاندن حرف دین تلاش میکند خب این خیلی پسندیده و خوب است ولی مشکل جدال و مراء آن است که می خواهی خودت را ثابت کنی،خودت را!!!!!!

امام هادی میفرماید این بگو مگوهای روزانه ای که شما دارید و اکثر اوقات هم میدانید تاثیری ندارد و به نتیجه نمیرسد (مخصوصا در فضای مجازی گاهی دو نفر از پشت گوشی دست به یقه میشوند

د و میخواهند یکدیگر را هدایت کنند البته هدایت با مراء، هدایت با جدال، هدایتی که حرف من به کرسی بنشیند)؛ این بگو مگوها نتیجه اش جدایی و تفرقه بین برادران است، برادرانی که سابقه ی یک عمر رفاقت دارند با یک بحث بی نتیجه از هم جدا میشوند!

سوال مهم اینجاست آیا خدا به این جدایی راضی است؟ آیا وظیفه ی ما پیوند و همبستگی نیست؟ آیا در این اختلافات و جدایی ها احتمال تغییر در طرف مقابل هست یا اینکه رفاقت و محبت ادامه پیدا کند تا در آینده شاید تاثیر و تحولی حاصل شود؟!

امام هادی میفرماید جدال و مراء آثار زیانباری دارد که قابل جبران نیست، اولین اثر سوء آن جدایی برادران است، اثر بعدی گسسته شدن پیمانها است، پیمان های اجتماعی! رعایت قانون پیمان است! پایبندی به اصول پیمان است!

با کسی که سر ناسازگاری گذاشتید و خواستید خودتان را اثبات کنید خب او هم مقابله به مثل میکند و *یک ناهنجاری* و اختلاف تبدیل میشود به *ده ها اختلاف*.

اثر سوء بعدی ایجاد بغض و دشمنی است و به تعبیر حضرت اساس همه ی تفرقه ها و جدایی ها نزاع و دشمنی است.

حضرت چند اثر سوء مرء را بین کردند و فرمود ریشه همه اختلافات همین صفت رذیله است، اگر گفتگوها و اختلافات سیاسی و اجتماعی را کنترل نکردید هر روز شکاف ها عمیقتر میشوند و اختلافات بیشتر.

آنچه ما مامور به رعایت آن هستیم و اصل مسلم است همین اجتماع و اتحاد و یگانه شدن است، حول محور محبت با هم سر یک سفره نشستن است.

امام عصر عجل الله فرجه در توقیح به جناب شیخ مفید رضوان الله علیه میفرماید: *وَلَوْ
أَنَّ أَشْيَاعَنَا وَفَقَّهُمُ اللَّهُ لَطَاعَتِهِ، عَلَى اجْتِمَاعٍ مِنَ الْقُلُوبِ فِي الْوَفَاءِ بِالْعَهْدِ عَلَيْهِمْ، لَمَا
تَأَخَّرَ عَنْهُمْ الْيَمْنُ بِلِقَائِنَا*

(اگر شیعیان دلشان با هم یکی میشد و در سایه ی این اجتماع به عهد و پیمانی که با ما بسته بودند عمل میکردند هیچگاه از برکات دیدار ما محروم نمی شدند)

خب از این بالاتر داریم؟ حضرت امر به اجتماع و یک دلی میکند نه تفرقه و جدایی.

اگر بناست جایی تحولی هم اتفاق بیفتد در سایه همین رفاقت ها و دوستی ها و رفت و آمد هاست نه در جدایی و تفرقه

خلاصه بحث آنکه سر اعتقاداتان محکم و ثابت قدم باشید، دیگران را هم به عقاید درست دعوت کنید ولی برای متقاعد کردن دیگران از مرزهای اخلاق عبور نکنید، مرء نکنید، دشمن تراشی نکنید.

خدایا به حق امام هادی همه ما را به مسیر دین و اخلاق هدایت بفرما.

مجددا اعیاد را تبریک عرض میکنم.

والسلام علیکم و رحمه الله

@ABDOLKARIM_118